

○ (๔)

คำฟ้อง



คดีหมายเลขดำที่ _____ /๒๕____

ศาล _____ แห่ง _____

วันที่ ๒๒ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕ ๖๕

ความ _____ แห่ง _____

นางสาวเจนนิษา แสงอรุณที่ ๑, นายพศิน ยินดี ที่ ๒, นายวชิรวิทย์ เทศศรีเมือง ที่ ๓,

นายสิรภพ อัดโตหิ ที่ ๔, นายศิวัญชสี วิชญเสริวัฒน์ ที่ ๕, นายเชษฐา กลิ่นดี ที่ ๖, นายณพกิตต์ มะโนชัย ที่ ๗ โจทก์

ระหว่าง

พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา (นายกรัฐมนตรี) ที่ ๑

พลเอกเฉลิมพล ศรีสวัสดิ์ (ผู้บัญชาการทหารสูงสุด) ที่ ๒

จำเลย

ข้อหาหรือฐานความผิด ขอให้เพิกถอนข้อกำหนดตามพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๕๘

จำนวนทุนทรัพย์ _____ บาท _____ สตางค์

ข้าพเจ้า นางสาวเจนนิษา แสงอรุณ ที่ ๑ กับพวกรวม ๗ คน (รายละเอียดปรากฏตามเอกสารท้ายคำฟ้อง)

เลขประจำตัวประชาชน □-□□□□-□□□□□-□□-□ โจทก์ เชื้อชาติ _____ -

สัญชาติ _____ อาชีพ _____ - อายุ _____ ปี

อยู่บ้านเลขที่ _____ หมู่ที่ _____ ถนน _____ -

ตรอก/ซอย _____ ตำบล/แขวง _____ - อำเภอ/เขต _____ -

จังหวัด _____ รหัสไปรษณีย์ _____ - โทรศัพท์ _____ -

โทรสาร _____ ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ _____ -

ขอยื่นฟ้อง พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ในฐานะดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี กับพวกรวม ๒ คน (รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้อง)

เลขประจำตัวประชาชน □-□□□□-□□□□□-□□-□ จำเลย เชื้อชาติ _____ -

สัญชาติ _____ อาชีพ _____ - อายุ _____ ปี

อยู่บ้านเลขที่ _____ หมู่ที่ _____ ถนน _____ -

ตรอก/ซอย _____ ตำบล/แขวง _____ - อำเภอ/เขต _____ -

จังหวัด _____ รหัสไปรษณีย์ _____ - โทรศัพท์ _____ -

โทรสาร _____ ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ _____ -

มีข้อความตามที่กล่าวต่อไปนี้

ข้อ ๑. โจทก์ที่ ๑ เป็นนักศึกษา ได้รับแต่งตั้งเป็นนายกองค์การนักศึกษา

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และเป็นประชาชนคนไทย รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำ

ฟ้องหมายเลข ๑ และ ๒ ตามลำดับ

โจทก์ที่ ๒ เป็นนักศึกษา ได้รับแต่งตั้งเป็นประธานสภานักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต และเป็นประชาชนคนไทย รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๓ และ ๔ ตามลำดับ

โจทก์ที่ ๓ เป็นนักศึกษา ได้รับแต่งตั้งเป็นประธานสภานักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น และเป็นประชาชนคนไทย รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๕ และ ๖ ตามลำดับ

โจทก์ที่ ๔ เป็นนักศึกษา ได้รับแต่งตั้งเป็นนายกองค์การบริหารสโมสรนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเป็นประชาชนคนไทย รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๗ และ ๘ ตามลำดับ

โจทก์ที่ ๕ เป็นนักศึกษา ได้รับการแต่งตั้งเป็นประธานสภานักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๙ และ ๑๐ ตามลำดับ

โจทก์ที่ ๖ เป็นนักศึกษา ได้รับแต่งตั้งเป็นสมาชิกสภานิสิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม และเป็นประชาชนคนไทย รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๑ และ ๑๒ ตามลำดับ

โจทก์ที่ ๗ เป็นนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เป็นประชาชนคนไทย รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๓

จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งเป็นนายกรัฐมนตรีและเป็นผู้อำนวยการศูนย์บริหารสถานการณ์โควิด-๑๙ มีอำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และมีอำนาจออกข้อกำหนดออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ โดยจำเลยที่ ๑ ได้เป็นผู้ออกข้อกำหนดออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน

พ.ศ. ๒๕๔๘ (ฉบับที่ ๔๗) ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๖๕ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้าย

คำฟ้องหมายเลข ๑๔

จำเลยที่ ๒ ดำรงตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด และเป็นหัวหน้าผู้รับผิดชอบในการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินในส่วนที่เกี่ยวกับความมั่นคง กระทรวงกลาโหม โดยจำเลยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๔๘ (ฉบับที่ ๔๗) ได้ออกประกาศหัวหน้าผู้รับผิดชอบในการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินในส่วนที่เกี่ยวกับความมั่นคง เรื่อง ห้ามชุมนุม การทำกิจกรรม การมั่วสุมที่ก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (โควิด-19) (ฉบับที่ ๑๕) ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๕ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้าย คำฟ้องหมายเลข ๑๕

ข้อ ๒. เสรีภาพในการแสดงออกหรือเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น (freedom of expression) ถือเป็นสิทธิประเภทหนึ่งของมนุษย์ หรือที่เรียกว่า “สิทธิมนุษยชน” เสรีภาพในการชุมนุมจัดอยู่ในวิธีการอย่างหนึ่งของการแสดงความคิดเห็นของบุคคล หรืออาจกล่าวได้ว่าเสรีภาพในการชุมนุมเป็นเสรีภาพย่อยของเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น จึงจัดอยู่ในสิทธิมนุษยชนเช่นเดียวกัน รัฐธรรมนูญของประเทศไทยตั้งแต่ฉบับปี พ.ศ. ๒๕๘๙ เป็นต้นมาจนถึงฉบับปัจจุบัน ได้บัญญัติรับรองและคุ้มครองเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและเสรีภาพในการชุมนุมมาโดยตลอด นอกจากนี้กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (The UN International Covenant on Civil and Political Rights : ICCPR) ซึ่งประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีโดยการภาคยานุวัติ เมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๓๙ และมีผลผูกพันประเทศไทยตั้งแต่วันที่ ๒๙ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๐ เป็นต้นมานั้น ได้บัญญัติรับรองเสรีภาพในการมีความเห็นและแสดงความคิดเห็นไว้ในข้อ ๑๙ (freedom of opinion and freedom of expression) รวมทั้งได้บัญญัติรับรองเสรีภาพในการชุมนุมไว้ในข้อ ๒๑ (freedom of peaceful assembly) รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๖

ประเทศที่เป็นประชาธิปไตยเสรีนิยม บุคคลย่อมมีเสรีภาพตามอัยยาศัยในการคิดและ

แสดงออกซึ่งสิ่งที่ตนคิดโดยปราศจากการแทรกแซงทั้งจากรัฐและบุคคลอื่น เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นนี้ครอบคลุมถึงเสรีภาพที่จะแสวงหาข้อมูล รับและเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและความคิดเห็นทุกประเภท ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบหรือวิธีการใด โดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๔๔ ก็ได้บัญญัติรับรองเสรีภาพในการชุมนุมเอาไว้ด้วย และด้วยเหตุผลที่ว่า สิทธิเสรีภาพในการแสดงออก เสรีภาพในการชุมนุม ถือเป็นเครื่องมือแสดงออกซึ่งเจตจำนงอย่างเสรีของพลเมืองที่มีอุดมการณ์ร่วมกันอันเกิดขึ้นจากความสมัครใจร่วมกันของปัจเจกบุคคล และเป็นวิธีในการแสดงออกซึ่งเจตจำนงของประชาชนผู้เป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย เพื่อเป็นเครื่องมือสะท้อนและกระตุ้นเตือนให้รัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของการบริหารราชการแผ่นดินให้เป็นไปเพื่อผลประโยชน์สูงสุดของประชาชน เปรียบเสมือนเป็นสิ่งที่สะท้อนวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยที่พลเมืองทุกคนสามารถรวมกลุ่มเพื่อแสดงพลังแห่งเจตจำนงร่วมกันเพื่อเรียกร้องตรวจสอบกับรัฐบาลได้ เสรีภาพดังกล่าวเช่นนี้จึงเป็นกลไกสำคัญอย่างยิ่งที่มีส่วนในการตรวจสอบการบริหารราชการแผ่นดินได้ในระดับหนึ่ง โดยที่เสรีภาพในการแสดงออก เสรีภาพในการชุมนุม ถือเป็นสิทธิมนุษยชนสำคัญซึ่งในทางสากลให้การยอมรับและตระหนักว่าเป็นสิ่งที่พลเมืองในแต่ละรัฐย่อมทรงไว้ซึ่งสิทธิดังกล่าวดังถูกบัญญัติไว้ในกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง International Covenant on Civil and Political Rights หรือ ICCPR และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๓๔ มาตรา ๔๔ และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติจึงได้จัดทำความเห็นทั่วไป ฉบับที่ ๓๔ (General Comment no. ๓๔) ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ค.ศ. ๒๐๑๑ อธิบายเนื้อหาสำคัญของเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและวางแนวทางเกี่ยวกับการคุ้มครองเสรีภาพชนิดนี้ รวมทั้งการห้ามแทรกแซงโดยรัฐ เพื่อให้รัฐภาคีของกติการะหว่างประเทศฯ ICCPR ถือเป็นปฏิบัติตาม และสำนักงานข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนได้วางกลไกการกำกับต่าง ๆ เพื่อให้รัฐภาคีได้ปฏิบัติตามแนวทางดังกล่าว ซึ่งประเทศไทยก็ต้องปฏิบัติตามด้วย รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๗

ข้อ ๓. เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๖๕ จำเลยที่ ๑ ได้ออกข้อกำหนดออกตามความในมาตรา

๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๔๘ (ฉบับที่ ๔๗) ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ข้อ ๓ กำหนดว่า “...การประชุมโดยสงบและปราศจากอาวุธเป็นเสรีภาพของประชาชนที่ย่อมกระทำได้ภายใต้ขอบเขตการใช้สิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญและกฎหมาย โดยให้นำหลักเกณฑ์การจัดและการแจ้งการประชุม รวมทั้งหน้าที่ของผู้จัดและผู้ชุมนุมตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการชุมนุมสาธารณะมาใช้โดยอนุโลม ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการควบคุมและป้องกันการระบาดของโรคซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถเข้าตรวจสอบ ระวังยับยั้ง หรือยุติการชุมนุม การทำกิจกรรม หรือมั่วสุม ที่จัดขึ้นโดยมีลักษณะต่อการแพร่ระบาดของโรคได้อย่างทัน่วงที่ ให้ศูนย์ปฏิบัติการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินด้านความมั่นคง (ศปม.) กำหนดมาตรการขึ้นเป็นการเฉพาะ เพื่อคุ้มครองประชาชน รวมทั้งการอำนวยความสะดวกและดูแลการชุมนุม รวมไปถึงกำหนด มาตรการอื่น ๆ ตามความจำเป็นและเหมาะสมกับสถานการณ์ได้...” รายละเอียดปรากฏตาม เอกสารแนบท้ายหมายเลข ๑๔

เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๕ จำเลยที่ ๒ ได้ออกประกาศหัวหน้าผู้รับผิดชอบในการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินในส่วนที่เกี่ยวกับความมั่นคง เรื่อง ห้ามชุมนุม การทำกิจกรรม การมั่วสุมที่ ก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (โควิด-19) (ฉบับที่ ๑๕) ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๕ ความว่า “ ข้อ ๕. ให้นำหลักเกณฑ์การจัดและการแจ้งการประชุม รวมทั้งหน้าที่ของ ผู้จัดและผู้ชุมนุมตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการชุมนุมสาธารณะมาใช้โดยอนุโลม

หากผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามประกาศนี้ ต้องรับโทษตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราช กำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๔๘ ระวังโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับ ไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ.....” รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๕

ข้อ ๔. โจทก์ทั้งหมดขอเรียนต่อศาลว่า ข้อกำหนดออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราช กำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๔๘ (ฉบับที่ ๔๗) ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ข้อ ๓ ซึ่งออกโดยจำเลยที่ ๑ และ ประกาศหัวหน้าผู้รับผิดชอบในการแก้ไขสถานการณ์

ฉุกเฉินในส่วนที่เกี่ยวกับความมั่นคง เรื่อง ห้ามชุมนุม การทำกิจกรรม การมั่วสุมที่ก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (โควิด-19) (ฉบับที่ ๑๕) ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๕ ข้อ ๕ ซึ่งออกโดยจำเลยที่ ๒ เป็นข้อกำหนดที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ออกโดยไม่มีฐานทางกฎหมายให้อำนาจออกโดยกฎหมายแม่บทให้อำนาจไว้ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นการใช้อำนาจพิทักษ์ในการออกข้อกำหนดโดยมิชอบ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ หลายประการ ขัดต่อกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ขัดต่อหลักนิติธรรม และข้อกำหนดฉบับดังกล่าวมีลักษณะเป็นการละเมิดจำกัดและกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของโจทก์ตามรัฐธรรมนูญเกินสมควรแก่เหตุ อันเป็นการโต้แย้งสิทธิของโจทก์ทั้งหมด ทำให้โจทก์ทั้งหมดได้รับความเสียหาย ด้วยเหตุผลข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ดังต่อไปนี้

๔.๑ ข้อกำหนดออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๔๘ (ฉบับที่ ๔๗) ข้อ ๓ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ส่วนที่กำหนดว่า “...โดยให้นำหลักเกณฑ์การจัดและการแจ้งการชุมนุม รวมทั้งหน้าที่ของผู้จัดและผู้ชุมนุมตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการชุมนุมสาธารณะมาใช้โดยอนุโลม ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการควบคุมและป้องกันการระบาดของโรคซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถเข้าตรวจสอบ ระวังยับยั้ง หรือยุติการชุมนุมการทำกิจกรรม หรือมั่วสุม ที่จัดขึ้นโดยมีลักษณะต่อการแพร่ระบาดของโรคได้อย่างทันทั่วทั้งให้ศูนย์ปฏิบัติการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินด้านความมั่นคง (ศปม.) กำหนดมาตรการขึ้นเป็นการเฉพาะเพื่อคุ้มครองประชาชน รวมทั้งการอำนวยความสะดวกและดูแลการชุมนุม รวมไปถึงกำหนดมาตรการอื่น ๆ ตามความจำเป็นและเหมาะสมกับสถานการณ์ได้” ไม่ชอบด้วยกฎหมายและรัฐธรรมนูญ ดังต่อไปนี้

ตามพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ.๒๕๕๘ หมวด ๒ การแจ้งการชุมนุมสาธารณะ ได้ถูกกำหนดโทษไว้ในมาตรา ๒๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทเท่านั้น ส่วนหมวด ๓ หน้าที่ของผู้จัดการชุมนุมและผู้ชุมนุม ได้ถูกกำหนดโทษไว้ในมาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑

หากมิใช่การทำให้ระบบการขนส่งสาธารณะ ระบบการสื่อสารหรือโทรคมนาคมระบบผลิตหรือส่ง
กระแสไฟฟ้าหรือประปา หรือระบบสาธารณูปโภคอื่นใดใช้การไม่ได้ไม่ว่าจะเป็นการชั่วคราวหรือ
ถาวร ก็ระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เท่านั้น

แต่จำเลยที่ ๑ ได้ออกข้อกำหนดที่ ๔๗ ข้อ ๓ กำหนดให้นำหลักเกณฑ์การจัดและการแจ้ง
การชุมนุม รวมทั้งหน้าที่ของผู้จัดและผู้ชุมนุมตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการชุมนุมสาธารณะ
มาใช้โดยอนุโลม ส่วนจำเลยที่ ๒ ได้ออกประกาศหัวหน้าผู้รับผิดชอบในการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉิน
ในส่วนที่เกี่ยวกับความมั่นคง เรื่อง ห้ามชุมนุม การทำกิจกรรม การมั่วสุมที่ก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของ
ของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (โควิด-19) (ฉบับที่ ๑๕) ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๕ ข้อ ๕
กำหนดให้นำหลักเกณฑ์การจัดและการแจ้งการชุมนุม รวมทั้งหน้าที่ของผู้จัดและผู้ชุมนุมตามที่
กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการชุมนุมมาใช้โดยอนุโลม หากบุคคลใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม
ต้องรับโทษตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.
๒๕๔๘ ระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงเป็นการออกกฎหมายลำดับรองไปเพิ่มโทษบุคคลที่ไม่ปฏิบัติตาม
กฎหมายว่าด้วยการชุมนุมสาธารณะซึ่งเป็นกฎหมายระดับพระราชบัญญัติที่ใหญ่กว่าให้ได้รับ
โทษหนักขึ้นเกินกว่าที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ.๒๕๕๘ อาทิเช่น
หากเป็นการชุมนุมสาธารณะที่แจ้งการชุมนุมไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติการชุมนุม
สาธารณะ พ.ศ.๒๕๕๘ มาตรา ๒๘ ก็จะต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือหากมีการ
กล่าวหาว่าผู้จัดการชุมนุมและผู้ชุมนุมฝ่าฝืนต่อหน้าที่ก็จะได้รับโทษตามมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๑
ระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เท่านั้น
แต่ตามข้อกำหนดฉบับที่ ๔๗ ของจำเลยที่ ๑ ประกอบกับประกาศของจำเลยที่ ๒ แม้จะเป็นเพียง
การชุมนุมสาธารณะที่แจ้งการชุมนุมไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือถูกกล่าวหาว่าผู้จัดการชุมนุมหรือผู้
ชุมนุมไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด ก็อาจจะทำให้บุคคลนั้นต้องรับโทษจำคุกไม่เกินสองปี
หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งถือว่าเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

จำเลยทั้งสองไม่มีอำนาจออกข้อกำหนดและประกาศในลักษณะเช่นนี้ได้ การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนโดยไม่เป็นไปตามเงื่อนไขในรัฐธรรมนูญ เป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ขัดต่อหลักนิติธรรม ขัดต่อกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง และขัดต่อมาตรา ๒๖ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐

๔.๒ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๔๔ กำหนดว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัยสาธารณะ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่น” และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองก็ได้รับรองสิทธิเสรีภาพในการชุมนุมเอาไว้ด้วยเช่นกันซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีมีพันธกรณีต้องปฏิบัติตาม ประเทศไทยจึงได้มีการตราพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ.๒๕๕๘ ขึ้นมาเพื่อให้สอดคล้องกับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ดังจะเห็นได้จากหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ.๒๕๕๘ ซึ่งมีเนื้อหาบางส่วนที่มุ่งคุ้มครองความสะดวกของประชาชนและการดูแลการชุมนุมสาธารณะ คุ้มครองเสรีภาพในการชุมนุมของประชาชนเอาไว้ ตามหมวด ๔ การคุ้มครองความสะดวกของประชาชนและการดูแลการชุมนุมสาธารณะ โดยกำหนดให้เจ้าพนักงานดูแลการชุมนุมสาธารณะมีหน้าที่อำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้กับการชุมนุม ไปจนถึงขั้นตอนในมาตรา ๒๑ หากเห็นว่าการชุมนุมไม่ชอบด้วยกฎหมาย ก็จะต้องไปร้องขอต่อศาลแพ่งหรือศาลจังหวัดที่มีเขตอำนาจเหนือสถานที่ที่มีการชุมนุมสาธารณะ เพื่อมีคำสั่งให้ผู้ชุมนุมเลิกการชุมนุมสาธารณะนั้น ศาลเท่านั้นจึงเป็นผู้มีอำนาจสั่งให้เลิกการชุมนุมตามกฎหมายว่าด้วยการชุมนุมสาธารณะ หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาลภายในระยะเวลาที่กำหนด กฎหมายก็ยังกำหนดขั้นตอนวิธีการต่าง ๆ เอาไว้อีกหลายขั้นตอน จากนั้นเจ้าพนักงานดูแลการชุมนุมสาธารณะจึงจะมีอำนาจดำเนินการให้มีการเลิกการชุมนุมสาธารณะตามคำสั่งศาล อันเป็นการ

กำหนดขั้นตอนคุ้มครองเสรีภาพในการชุมนุมของประชาชนไว้เป็นลำดับขั้นตอนอย่างชัดเจนและจะต้องยื่นคำร้องขอต่อศาลให้เลิกการชุมนุมสาธารณะเท่านั้น โดยหลักทั่วไปเจ้าพนักงานดูแลการชุมนุมสาธารณะจะดำเนินการให้เลิกการชุมนุมโดยไม่มีคำสั่งศาลให้เลิกการชุมนุมไม่ได้

แต่จำเลยที่ ๑ ได้ออกข้อกำหนดฉบับที่ ๔๗ ข้อ ๓ กำหนดให้นำหลักเกณฑ์การจัดและการแจ้งการชุมนุม รวมทั้งหน้าที่ของผู้จัดและผู้ชุมนุมตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการชุมนุมสาธารณะมาใช้โดยอนุโลม ส่วนจำเลยที่ ๒ ได้ออกประกาศหัวหน้าผู้รับผิดชอบในการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินในส่วนที่เกี่ยวกับความมั่นคง เรื่อง ห้ามชุมนุม การทำกิจกรรม การมั่วสุมที่ก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (โควิด-19) (ฉบับที่ ๑๕) ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๕ ข้อ ๔ กำหนดให้นำหลักเกณฑ์การจัดและการแจ้งการชุมนุม รวมทั้งหน้าที่ของผู้จัดและผู้ชุมนุมตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการชุมนุมมาใช้โดยอนุโลมเท่านั้น จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ มีเจตนาหลีกเลี่ยงไม่ให้นำหมวด ๔ การคุ้มครองความสะดวกของประชาชนและการดูแลการชุมนุมสาธารณะมาบังคับใช้โดยอนุโลม ทำให้เสรีภาพในการชุมนุมของประชาชนไม่ได้รับความคุ้มครองจากรัฐตามหลักการที่ควรจะได้รับคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญและกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ กำหนดให้ประชาชนซึ่งจะใช้เสรีภาพในการชุมนุมมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ตนกำหนดขึ้นให้มีความยุ่งยากซับซ้อน กำหนดโทษที่เพิ่มหนักขึ้นกว่ากฎหมายระดับพระราชบัญญัติที่ควรจะเป็น และยังคงใจหลีกเลี่ยงไม่ให้นำหมวด ๔ การคุ้มครองความสะดวกของประชาชนและการดูแลการชุมนุมสาธารณะมาบังคับใช้โดยอนุโลมเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนและอำนวยความสะดวกให้แก่การชุมนุม อันถือว่าเป็นการออกข้อกำหนดและประกาศที่ไม่สุจริต ไม่ชอบด้วยกฎหมายอย่างยิ่ง เป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของโจทก์และบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ขัดต่อหลักนิติธรรม ขัดต่อกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง และขัดต่อมาตรา ๒๖ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐

และจำเลยที่ ๑ ยังได้ระบุไว้ในข้อกำหนดฉบับที่ ๔๗ ข้อ ๓ ว่า “เพื่อประโยชน์ในการควบคุม

และป้องกันการระบาดของโรคซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถเข้าตรวจสอบ ระวังยับยั้ง หรือยุติการ
ชุมนุมการทำกิจกรรม หรือมั่วสุม ที่จัดขึ้นโดยมีลักษณะต่อการแพร่ระบาดของโรคได้อย่างทันทั่วทั้งที่
ให้ศูนย์ปฏิบัติการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินด้านความมั่นคง (ศปม.) กำหนดมาตรการขึ้นเป็นการ
เฉพาะเพื่อคุ้มครองประชาชน รวมทั้งการอำนวยความสะดวกและดูแลการชุมนุม รวมไปถึงกำหนด
มาตรการอื่น ๆ ตามความจำเป็นและเหมาะสมกับสถานการณ์ได้” ซึ่งเป็นการเปิดช่องทางให้จำเลย
ที่ ๒ ในฐานะหัวหน้าศูนย์ปฏิบัติการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินด้านความมั่นคง กำหนดมาตรการ
ขึ้นเองเป็นการเฉพาะให้สามารถระงับยับยั้ง หรือยุติการชุมนุม ได้ด้วยตนเองทันที โดยไม่ต้องผ่าน
กลไกการร้องขอต่อศาลเหมือนที่ได้รับการคุ้มครองไว้ตามพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ
พ.ศ.๒๕๕๘ หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ฝ่ายรัฐโดยจำเลยที่ ๒ ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหาร
สูงสุดสามารถกำหนดมาตรการระงับยับยั้ง หรือยุติการชุมนุม ขึ้นมาปฏิบัติและดำเนินการได้เอง
โดยไม่ต้องร้องขอต่อศาล หลีกเลียงการถ่วงดุลตรวจสอบจากศาล ให้สามารถดำเนินการยุติสลาย
การชุมนุมได้เองทันที โดยไม่ต้องมีคำสั่งศาลให้เลิกการชุมนุม ซึ่งไม่ได้สัดส่วน ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่ชอบด้วยเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช
๒๕๖๐ และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ที่มุ่งคุ้มครองสิทธิ
เสรีภาพในการชุมนุมสาธารณะให้รัฐมีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกแก่การชุมนุมและ
คุ้มครองไม่ให้การชุมนุมถูกระงับยับยั้งหรือแทรกแซงสั่งให้ยุติการชุมนุมจากฝ่ายรัฐได้โดยง่าย

๔.๓ ข้อกำหนด ฉบับที่ ๔๗ ข้อ ๓ ซึ่งออกโดยจำเลยที่ ๑ และประกาศหัวหน้า
ผู้รับผิดชอบในการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินในส่วนที่เกี่ยวกับความมั่นคง เรื่อง ห้ามชุมนุม การทำ
กิจกรรม การมั่วสุมที่ก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (โควิด-19)
(ฉบับที่ ๑๕) ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๕ ข้อ ๔ กำหนดให้นำหลักเกณฑ์การจัดและการแจ้งการ
ชุมนุม รวมทั้งหน้าที่ของผู้จัดและผู้ชุมนุมตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการชุมนุมมาใช้โดยอนุโลม
เท่านั้น ซึ่งออกโดยจำเลยที่ ๒ ขัดต่อเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ
พ.ศ.๒๕๕๘ มาตรา ๓ (๖) เพราะตามบทบัญญัติดังกล่าวมีเจตนารมณ์ไม่ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้

แก่การชุมนุมสาธารณะในระหว่างเวลาที่มีประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน การออกข้อกำหนดและประกาศของจำเลยทั้งสองจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ข้อ ๕. โจทก์ทั้งหมดเห็นว่า จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ได้ร่วมกันออกข้อกำหนดและประกาศฉบับดังกล่าวขึ้นมาเพื่อมุ่งจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมของโจทก์และประชาชนทั่วไปโดยไม่สุจริต มุ่งสร้างเงื่อนไขให้การชุมนุมเป็นไปด้วยความยุ่งยากซับซ้อน กำหนดอัตราโทษที่หนักขึ้น ไม่ได้สัดส่วนและเกินความจำเป็น โดยหยิบยกเอาสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 มาเป็นข้ออ้าง ทั้งที่สถานการณ์ปัจจุบันรัฐบาลเองก็ได้ผ่อนคลายมาตรการต่าง ๆ ให้สถานบริการต่าง ๆ เปิดให้บริการได้เต็มที่ เปิดให้มีกิจกรรมการแสดงดนตรีหรือคอนเสิร์ตในที่สาธารณะ หรือกิจกรรมอื่นที่มีการรวมตัวของคนจำนวนมากได้ หรือให้ทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีลักษณะเสี่ยงต่อการแพร่เชื้อโรคได้ง่ายกว่าการชุมนุมสาธารณะ ตลอดจนยกเลิกมาตรการคัดกรองต่าง ๆ จนเกือบจะสามารถใช้ชีวิตตามปกติได้ แต่ก็ยังสร้างเงื่อนไขอันจำกัดที่เกินจำเป็น สร้างความยุ่งยากไม่ให้ประชาชนสามารถใช้เสรีภาพในการชุมนุมสาธารณะได้โดยง่าย กำหนดโทษให้การชุมนุมสาธารณะมีโทษที่หนักขึ้น ประกอบกับสถานการณ์ในปัจจุบันไม่ได้มีความจำเป็นจะต้องประกาศใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๕๘ หากต้องการควบคุมโรคการแพร่ระบาดของโควิด-19 รัฐบาลก็สามารถใช้กฎหมายปกติที่มีอยู่แล้วในการควบคุมกำกับดูแลได้ อาทิเช่น พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.๒๕๕๘ หรือเกี่ยวกับการควบคุมดูแลการชุมนุมสาธารณะก็สามารถบังคับใช้พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ.๒๕๕๘ หรือประมวลกฎหมายอาญา และกฎหมายอื่น ๆ ที่มีอยู่ได้อยู่แล้ว โดยไม่มีความจำเป็นต้องออกข้อกำหนดและประกาศที่จำกัดสร้างเงื่อนไขในการชุมนุมของประชาชนเพิ่มเติมเกินความจำเป็น เกินสมควรแก่เหตุ ไม่ได้สัดส่วน ในลักษณะเช่นนี้ ดังจะได้กล่าวต่อไปนี้

เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๔ ศูนย์ข้อมูล COVID-๑๙ ได้มีการเผยแพร่ข้อมูล รัฐบาลได้มีการพิจารณาให้ผ่อนคลายมาตรการกักตัวและเดินทางเข้าประเทศไทย โดยแบ่งเป็น ๔ ระยะ ซึ่งระยะแรกจะเริ่มในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๖๔ นักท่องเที่ยวต่างชาติต่างชาติที่จะเดินทางไปจังหวัด

ภูเก็ต กระบี่ พังงา เชียงใหม่ พัทยา ชลบุรี ต้องมีการฉีดวัคซีนและมีใบรับรองการฉีดวัคซีน และต้องกักตัว ๗ วันในโรงแรม ระยะที่สอง ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๖๔ สำหรับจังหวัดภูเก็ตนักท่องเที่ยวที่ได้รับวัคซีน ๒ โดส ไม่จำเป็นต้องกักตัว ระยะที่สาม วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ ภูเก็ต กระบี่ พังงา เชียงใหม่ ชลบุรี นักท่องเที่ยวต่างชาติมีการฉีดวัคซีนและมีใบรับรองการฉีดวัคซีนไม่ต้องกักตัว และระยะที่สี่ ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๖๕ นักท่องเที่ยวต่างชาติไม่ต้องกักตัว หากมีใบรับรองการฉีดวัคซีนจากประเทศต้นทาง รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๘

วันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๔ นายกรัฐมนตรีได้ออกแถลงการณ์ “ประเทศไทยต้องเปิดประเทศภายใน ๑๒๐ วัน” โดยนักท่องเที่ยวที่ฉีดวัคซีนครบโดสสามารถเดินทางเข้าประเทศไทยได้โดยไม่ต้องกักตัว รวมทั้งคนไทยสามารถเดินทางไปต่างประเทศได้ หากเป็นบุคคลที่สามารถฉีดวัคซีนครบโดสโดยที่ไม่ต้องกักตัว และมองเห็นถึงความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องเศรษฐกิจภายในประเทศปากท้องของประชาชน และผลักดันประชาชนได้รับวัคซีนเข็มแรกโดยเร็วที่สุด รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๙

วันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ นายกรัฐมนตรีได้ออกแถลงการณ์ “เปิดรับนักท่องเที่ยวเข้าประเทศ โดยไม่ต้องกักตัว” จากการปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทางด้านสาธารณสุขและความร่วมมือของทุกภาคส่วน ทำให้ประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดในโลกในการปกป้องรักษาชีวิตของประชาชน ความเสี่ยงในเรื่องของการสูญเสียชีวิตที่เกิดจากการติดเชื้อโควิด ๑๙ กำลังลดน้อยลง แต่ยังคงมีความระมัดระวังอยู่ และต้องเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตอยู่กับโควิด ๑๙ เหมือนกับโรคภัยอื่นๆ ที่กลายเป็นโรคประจำถิ่น รวมทั้งสั่งการให้ ศูนย์บริหารสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (ศบค.) และกระทรวงสาธารณสุข ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไป ประเทศไทยจะเปิดประเทศ สำหรับผู้ที่ฉีดวัคซีนครบโดสเดินทางเข้าประเทศโดยทางอากาศไม่ต้องกักตัว อีกทั้งวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๖๔ จะพิจารณาอนุญาตให้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในร้านอาหารได้ภายใต้มาตรการด้านสาธารณสุขเพื่อสนับสนุนและกระตุ้น

ภาคการท่องเที่ยว รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๐

วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๔ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้ออกประกาศรายชื่อประเทศและพื้นที่ต้นทางที่อนุญาตให้เดินทางเข้ามาในประเทศไทยได้โดยไม่ต้องกักตัวจากเดิม ๔๖ ประเทศ ปรับเพิ่มเป็น ๖๓ ประเทศ สำหรับบุคคลประเภท(๑๓) ตามคำสั่งศูนย์บริหารสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (โควิด-๑๙) ที่ ๑๗/๒๕๖๔ เรื่อง แนวปฏิบัติตามข้อกำหนดออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน ๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ โดยบุคคลประเภท (13) คือ “ผู้ซึ่งได้รับอนุญาตให้เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อประโยชน์ด้านเศรษฐกิจควบคู่กับความมั่นคงด้านสาธารณสุขตามแผนการเปิดประเทศของรัฐบาล” รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๑

วันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๕ นายแพทย์ทวีศิลป์ วิษณุโยธิน โฆษกศูนย์บริหารสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (ศบค.) ได้ออกมาให้ข้อมูลการปรับมาตรการป้องกันโรค สำหรับการเดินทางเข้าราชอาณาจักรในระบบ Test and Go โดยให้ขึ้นทะเบียนตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ และต้องตรวจ RT-PCR ที่พักรอวันที่ ๑ และวันที่ ๕ รวมทั้งได้ให้ข้อมูลว่า แผนบริการฉีดวัคซีนโควิด ๑๙ เป็นไปตามเป้าหมาย ครอบคลุมร้อยละ ๗๒.๑ ของประชากร รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๒

วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๖๕ ศูนย์ข้อมูล COVID-๑๙ ได้โพสต์เผยแพร่ข้อมูล นายอนุทิน ชาญวีรกูล รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพิจารณาให้โรคโควิด ๑๙ เป็นโรคประจำถิ่น (endemic disease) โดยใช้เกณฑ์การพิจารณาจากผู้ป่วยรายใหม่ไม่เกิน จำนวน ๑๐,๐๐๐ คนต่อวัน อัตราผู้ป่วยตายน้อยกว่า ร้อยละ ๐.๑ ผู้ติดเชื้อเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล น้อยกว่าร้อยละ ๑๐ และกลุ่มเสี่ยงป่วยรุนแรงได้รับวัคซีนอย่างน้อย ๒ โดส มากกว่าร้อยละ ๘๐ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๓

วันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๖๕ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ในฐานะผู้อำนวยการศูนย์บริหารสถานการณ์โรคโควิด๒๐๑๙ (ศบค.) เป็นประธานการประชุมคณะกรรมการบริหาร

สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (โควิด-๑๙) ครั้งที่ ๗/๒๕๖๕ ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ที่ประชุมยังเห็นชอบปรับพื้นที่สถานการณ์ โดยไม่มีพื้นที่ควบคุมสูงสุดและเข้มงวด พื้นที่ควบคุมสูงสุด และพื้นที่ควบคุม พร้อมกับปรับพื้นที่เฝ้าระวังสูง (สีเหลือง) จาก ๔๗ จังหวัด เป็น ๖๕ จังหวัด และยกเลิกระบบ Test and Go เปลี่ยนเป็นตรวจ ATK จะทำให้เกิดความสะดวกและรวมดเร็วมากขึ้น ส่งผลดีต่อการท่องเที่ยวของประเทศ และเปิดประเทศเต็มรูปแบบวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๔

วันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๖๕ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี เป็นประธานการประชุมคณะรัฐมนตรี ณ ทำเนียบรัฐบาล โดยคณะรัฐมนตรีมีมติ มอบหมายให้กระทรวงสาธารณสุขสร้างความชัดเจนของการกำหนดให้โรคโควิด ๑๙ เป็นโรคประจำถิ่นโดยเร็ว รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๕

วันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๖๕ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ได้ออกคำสั่งศูนย์บริหารสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (โควิด-๑๙) ที่ ๑๓/๒๕๖๕ เรื่อง แนวปฏิบัติตามข้อกำหนดออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน ๒๕๔๘ (ฉบับที่ ๒๗) เพื่อเป็นมาตรการผ่อนคลายการเดินทางเข้าออกประเทศไทย โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๖๕ เป็นต้นไป รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๖

ในวันเดียวกัน พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ยังได้ออกคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๔/๒๕๖๕ เรื่อง ยกเลิกศูนย์บูรณาการแก้ไขสถานการณ์โควิด-๑๙ ในพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล เนื่องจากในท้องที่ดังกล่าวสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด ๑๙ ได้คลี่คลายลง ซึ่งเจ้าหน้าที่และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถดูแลและบริหารจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังรองรับผู้ป่วยอยู่ในระดับเพียงพอ ประชาชนในพื้นที่ได้รับวัคซีนตามเป้าหมาย รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๗

จากสถานการณ์ดังกล่าวข้างต้นย่อมเห็นได้ว่า จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ได้ร่วมกันออก

ข้อกำหนดและประกาศฉบับดังกล่าวขึ้นมาเพื่อมุ่งจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมของโจทก์และประชาชนทั่วไปโดยไม่สุจริต มุ่งสร้างเงื่อนไขให้การชุมนุมเป็นไปด้วยความยุ่งยาก กำหนดอัตราโทษที่หนักขึ้น ไม่ได้สัดส่วนและเกินความจำเป็น โดยหยิบยกเอาสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 มาเป็นข้ออ้าง ทั้งที่สถานการณ์ปัจจุบันรัฐบาลเองก็ได้ผ่อนคลายมาตรการต่าง ๆ ให้สถานบริการต่าง ๆ เปิดให้บริการได้เต็มที่ เปิดให้มีกิจกรรมการแสดง ดนตรีหรือคอนเสิร์ตในที่สาธารณะที่มีการรวมตัวของคนจำนวนมากได้ หรือให้ทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีลักษณะเสี่ยงต่อการแพร่เชื้อโรคได้ง่ายกว่าการชุมนุมสาธารณะ ตลอดจนยกเลิกมาตรการคัดกรองต่าง ๆ จนเกือบจะสามารถใช้ชีวิตตามปกติได้ แต่ก็ยังสร้างเงื่อนไขอันจำกัดที่เกินจำเป็นเกินสมควรแก่เหตุ สร้างความยุ่งยาก ไม่ให้ประชาชนสามารถใช้เสรีภาพในการชุมนุมสาธารณะได้โดยง่าย สถานการณ์ในปัจจุบันไม่ได้มีความจำเป็นจะต้องประกาศใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๕๘ หากต้องการควบคุมโรคการแพร่ระบาดโควิด-19 รัฐบาลก็สามารถใช้กฎหมายปกติที่มีอยู่แล้วในการควบคุมกำกับดูแลได้ อาทิเช่น พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.๒๕๕๘ หรือเกี่ยวกับการควบคุมดูแลการชุมนุมสาธารณะก็สามารถบังคับใช้พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ.๒๕๕๘ ประมวลกฎหมายอาญาในความผิดฐานต่าง ๆ และกฎหมายอื่นได้อยู่แล้ว โดยไม่มีความจำเป็นต้องออกข้อกำหนดและประกาศที่จำกัดสร้างเงื่อนไขในการชุมนุมของประชาชนเพิ่มเติมเกินความจำเป็น เกินสมควรแก่เหตุ ไม่ได้สัดส่วน ไม่ชอบด้วยกฎหมายในลักษณะเช่นนี้ ซึ่งถือว่าการกระทำของจำเลยทั้งสองถือเป็นการกระทำที่ขัดต่อหลักนิติธรรม เป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของโจทก์หรือบุคคลอื่นเกินสมควรแก่เหตุ ขัดต่อมาตรา ๒๖ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ และขัดต่อกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง

ข้อ ๖. การกระทำดังกล่าวของจำเลยทั้งสองจึงเป็นออกข้อกำหนดออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๕๘ (ฉบับที่ ๔๗) ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ข้อ ๓ และประกาศหัวหน้าผู้รับผิดชอบในการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินในส่วนที่

เกี่ยวกับความมั่นคง เรื่อง ห้ามชุมนุม การทำกิจกรรม การมีวสุ่มที่ก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของโรค
ติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (โควิด-19) (ฉบับที่ ๑๕) ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๕ ข้อ ๕
โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขัดต่อหลักนิติธรรม เป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของ
บุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ไม่สอดคล้องกับความมุ่งหมายของรัฐธรรมนูญ และกติการะหว่างประเทศ
ว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองที่เรียนต่อศาลข้างต้น และยังเป็นการดำเนินการที่ไม่
สอดคล้องกับหลักการพื้นฐานการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ผลลัพธ์จากการใช้อำนาจ
ในลักษณะดังกล่าวย่อมมีผลเป็นการทำลายส่งผลกระทบต่อสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน
เสรีภาพในการแสดงออก เสรีภาพในการชุมนุมของโจทก์ อันเป็นสิทธิเสรีภาพที่ได้รับรองไว้ตาม
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ทำให้รัฐบาลสามารถมีอำนาจเด็ดขาดเหนือ
การควบคุมใด ๆ สามารถระงับยับยั้ง สกัดกั้นการชุมนุม หรือสั่งให้เลิกการชุมนุมได้เอง ไม่ต้องผ่าน
ขั้นตอนการร้องขอต่อศาล ขัดต่อหลักการตรวจสอบถ่วงดุลอำนาจของฝ่ายบริหารโดยฝ่ายตุลาการ
โจทก์ทั้งหมดจึงเป็นผู้ถูกโต้แย้งสิทธิ ถูกละเมิดสิทธิเสรีภาพที่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ
โจทก์จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งต้องใช้สิทธิทางศาล ตามมาตรา ๒๕ วรรคสาม รัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ และนำคดีนี้มาฟ้องต่อศาลขอให้ศาลยุติธรรมดำเนิน
กระบวนการพิจารณาตรวจสอบการใช้อำนาจของฝ่ายบริหาร โดยขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอน
ข้อกำหนดออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน
พ.ศ.๒๕๔๘ (ฉบับที่ ๔๗) ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ข้อ ๓ และประกาศหัวหน้าผู้รับผิดชอบ
ในการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินในส่วนที่เกี่ยวกับความมั่นคง เรื่อง ห้ามชุมนุม การทำกิจกรรม การ
มีวสุ่มที่ก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (โควิด-19) (ฉบับที่ ๑๕)
ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๕ ข้อ ๕ และวรรคท้าย ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับเจตจำนงของประชาชน
ดำรงไว้ซึ่งหลักนิติรัฐ นิติธรรม อันเป็นหลักการสำคัญของระบอบประชาธิปไตย

โจทก์ไม่มีทางอื่นใดที่จะบังคับให้จำเลยเพิกถอนข้อกำหนดดังกล่าวได้ จึงต้องนำคดีมาฟ้อง
ต่อศาล เพื่อขอให้มีศาลเป็นที่พึ่ง

